

Дорога — мій дім

Віктор Шевчукевич

Море тихо проводжало крилами день, коли він сидів біля берега з запаленим кінцем сигарети. Чарівна атмосфера огортала його, коли дим проникав у легені. Горло сморкалося, мов магніт, а пасма напівскуйовдженого волосся спадали на обличчя.

Холодний вітер нагадував про дощові дні та наївні переживання юності. Проблеми, які він сам собі створював, ставали тягарем. Як незначний друг, пубертат завжди був поруч, навіть коли його не хотілося бачити.

Коли хочеться втекти — він тут, як ті ж рюкзаки або вантажі, що ти носиш із собою. Робота останнім часом не йшла, але після паузи і короткого відпочинку він обіцяв собі повернутися до справи.

"Я ж правий, Бен?" — мовив він до собаки, яку підгодовував ще зі школи.

"Ех ти, мій соратник Бен! Куди ми сьогодні вирушимо, друже?"

Дорога вела до вуличного магазинчику, де продавали речі з Америки — так стверджували продавці. Але не всі були такими наївними, щоб не помічати зношеність товару. Трафік був жвавий, Бен поспішав, а він продовжував йти під стукіт шнурівок своїх зручних кедів Converse. У квартирі залишилися кросівки і чобітки, але повертатися не хотілося.

Він зібрав сміття — це нагадувало про скандали у віконцях і гіркі миті. "Потрібно зайти за сигаретами," — подумав він, але дим може почекати, поки пороки відступлять. Щось потрібно, але не це. "Знайду це якоюсь ціною."

Споглядаючи на людей, він впізнав лікаря, який був його класним керівником у 5-7 класах до переведення в інший клас і знайомства з новою "родиною". Біля магазину стояла продавщиця, яка продала йому цигарки "Мальборо" — червоні були кращими за сині, і це він запам'ятав назавжди. Але до чого це я?

"Дорога — мій дім," — подумав він. "Я не шукаю добрих дверей або холодних стін. Дорога сама все зрозуміє, коли з очей потече сльоза." Він писав це для когось невідомого: "Зі мною все добре. Невеличка перерва потрібна хлопцеві, і я нормально харчуюсь, мамо, не хвилюйся."

Сонце повільно ховалося за горизонтом, останні промені світла грали на поверхні води. Він замислився про те, як швидко минає час і скільки залишилося позаду. З кожним кроком у бік невідомого відчував легкість у серці — ніби скидав тягар минулого.

Раптом Бен зупинився і подивився на нього своїми великими очима, ніби запитуючи: "Куди далі?" Він усміхнувся йому у відповідь, але всередині щось стискалося. Можливо, він просто не знав, куди йде.

Він зупинився на мить, вдивляючись у горизонт, де небо зустрічалося з водою. Відчуття невизначеності охопило його — це була не лише тривога; це було усвідомлення того, що кожен крок веде до чогось нового. Життя — це не лише про

мету, а й про процес і досвід.

Бен залишався поряд, нагадуючи про прості радощі: вірність і дружбу. Навіть у найскладніші часи є хтось, хто розділить цю подорож.

Глибоко вдихаючи повітря, смакував його, наповнене запахом моря і свободи. Зосередившись на Бені, усміхнувся йому: в цій невизначеності є своя краса. Кожен день — нова можливість і новий досвід. І поки він йшов далі по цьому шляху разом зі своїм другом, знав: незалежно від того, куди цей шлях його приведе, він не самотній у своїй подорожі.

Більше його ніхто не бачив, але чи засмутило його це?